

MARIJA POMAGAJ

na

Brezjah

in

čudne dogodbe na tem kraju.

1887.

Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.

~~~~~
Založil S. Gabrielčič na Brezjah.

„Spomni se, o preusmiljena Devica Marija!
še nikdar ni bilo slišati, da bi kdo zapuščen bil,
kdorkoli je pod tvoje obrambo pribežal, tebe pomoči
prosil in se tvoji prošnji priporočal“.

Brezje je čedna vas, kake tri ure hodá nad Kranjem pri belaški cesti blizu Otoka na Gorenjskem, proti strmim mejnim goram kranjske in koroške dežele. Tù je na ravnem polji med sadnim drevjem cerkvice svetega Vida, poddružnica mošniške duhovnije v radoljskem okraji. V tej cerkvi je v desnem stranskem oltarji v obokani kapelici prav lepa na platno zmalana podoba „**Marije Pomagaj**“, ktero je s kapelico vred zmalal sloveči kranjski malar Leopold Lajer. Ljudje pripovedujejo, da je bil ta maler zavolje ponarejenih bankovcev na več let v ječo obsojen; v ječi pa zaupljivo moli k Mariji in jo prosi, da bi ga rešila iz ječe, in obljubi, če se mu spolni ta želja, da bode kapelico pri „Mariji Pomagaj“ na Brezjah lepo zmalal. To se tudi 1814. leta zgodi, kakor se vidi v tej kapelici na malarjevem podpisu. — Spredaj na kapeličnem oboku so zapisane be-

sede iz Salomonovih pripovedi: „Blagor človeku, kateri vsak dan pri mojih vratih čuje!“ — In res! te pomenljive besede se vedno od dne do dne spolnujejo na tem svetem kraju. Veliko veliko ljudi iz bližnjih in daljnih krajev je že prišlo in še vedno prihaja k „Mariji Pomagaj“ na Brezje, kar je 22. kimovca 1863. leta neka deklica tù zadobila čudno pomoč. Tudi pozneje je pri tej mili podobi mnogo ljudi zadobilo več milosti, kakor se sploh pripoveduje od hiše do hiše po Gorenjskem in še dalje in je bilo že tudi popisano v ljubljanskem katoliškem listu v „Zgodnji Danici“ 1864. leta.

Po teh ljudskih pripovedkah in po imenovanih spisih v „Zgodnji Danici“ je v teh bukvicah nekoliko popisano, kar se je do sedaj čudnega zgodilo pri „Mariji Pomagaj“ na Brezjah. Akoravno so pa te dogodbe med ljudmi že popolnem utrjene in resnične, vendar pisavec teh bukvic po določitvi svete cerkve (n. pr. sv. sploš. inkviz. l. 1624. in 1625., pap. Urbana VIII. l. 1634. in 1641.) očitno spoznava, da kar piše tukaj od posebnih milosti in čudežev, ima se vé da, dokler jih cerkev ne potrdi, le človeško veljavo.

1. „Jaz Mica T . . . . . , doma v Begnjah na Gorenjskem, rojena 28. svečana 1846. l., sem ležala 12 tednov bolna; huda božjast me je lomila, in sicer tako, da se mi desna noga v kolenu popolnem sključi, da se v kolenu nič ne udá in je od kolena naprej vsa mrtva. Po bolezni hodim še šestnajst tednov po bergljah, in med tem časom vedno rabim zdravila. Potem se mi dvakrat zaporedoma sanja, da grem v cerkev k „Mariji Pomagaj“ na Brezje o bergljah, iz cerkve pa brez bergelj. Po svetem Matevži ta dan, t. j. 22. kimovca 1863. leta, grem res k „Mariji Pomagaj“ na Brezje. Po sveti maši ostanem še v cerkvi in Marijo prosim, da bi se spolnile moje sanje. Marija me je uslišala; šla sem brez bergelj domu“.

2. „Jaz Mica J . . . . rojena 28. grudna 1841. l. v Zgošah, v begunjski fari, sem o sv. Jurji 1855. l. na desni nogi pred ko ne strahú zbolela. Od tistega časa mi je bolezen noga tako skrivila, da je bila peta spredej, prsti pa zadaj, kar vé vsa begunjska okolica. Tako sem reva hodila o bergljah. Slišim pa, da je osemnajst let stara deklica, Mica T . . . . . iz Begenj, ki je že tudi en čas hodila o bergljah in je v torek pred sopraznikom Marije

Device milostive za rešenje jetnikov 1863. leta v kapelici na Brezjah popustila svoje berglje. To žene tudi mene tje k „Mariji Pomagaj“ v sladkem zaupanju, da bodem tudi jaz pri Mariji sprosila zdravje. Naprosim tedaj begenskega gospoda kaplana Blaža, da bi 2. vinotoka 1863. l. tam maševali, kar mi tudi obljubijo. Jaz pa grem že zvečer poprej tje, ker imam svojo teto tam in prenočim pri nje. Do treh po polnoči spim, po tem pa več ne morem. Vstanem, se napravim, grem k cerkveniku in prosim, da naj mi odpre cerkev. Ko pridem v cerkev, grem brž v kapelico in poklekнем pred oltar „Marije Pomagaj“ ter jo goreče prosim, naj bi ona, ako je k mojemu zveličanju, tudi moje berglje k sebi vzela, namreč med tiste, ki so že visele na steni od poprejšnje deklice. Po dokončani molitvi grem trikrat po kolenih okrog oltarja in molim, potlej pa zopet poklekнем pred oltar, in glej, tù čutim kakor bi mi kdo nogo z oljem mazal brez vseh bolečin. Noga se začne polagoma stegovati in jaz naenkrat stopim ná-njo. Kdo li more popisati to moje veselje, pa tudi strah in grozo, ki sem ju ta čas občutila. — Proti dnevni začnejo ljudje prihajati v cerkev in tudi gospod kaplan pridejo. Ko jaz ljudem povem, da že

hodim, in jih tega s hojo tudi prepričam, strahú vsi zavpijejo in hité pravit to duhovnemu gospodu. Gospod kaplan pa mi rečejo, da naj Marije nikdar ne pozabim, da naj se ji vselej priporočujem in jò prav priserčno ljubim. Obljubim jim to in spolnovala bom vedno to obljubo“.

3. „Jaz Neža T . . . . . , rojena P . . . . . , iz Mošenj, sem imela celih šest let za ušesom hudo bulo, ktero me je posebno o deževji zeló zeló bolela in je bila že toliko zrastle, da je skoraj nisim mogla več z ruto pokrivati. Spervega oprašujem več zdravnikov in rabim tudi zdravila, pa mi vse nič ne pomaga; torej pustim vse in se popolnem vdam v božjo voljo, ker prav gotovo mislim, da bom mogla kmalu umreti, vzlasti, ker so mi zdravniki rekli, da bom umerla, če mi to bulo prerežejo. Zvedela pa sem, da je neka deklica čudno ozdravela, ker je prišla k „Mariji Pomagaj“ na Brezje. Tudi jaz hodim prav zaupljivo na Brezje in prav goreče prosim Marijo, da bi tudi meni pri Bogu zadobila ljubo zdravje. Na vseh svetnikov dan zvečer 1863. l. čutim posebno hude bolečine za ušesom, da ne morem spati. Vstanem tedaj in se vsedem k peči; bula se predéré, bolečina neha, in v krat-

kem sem popolnem zdrava, tako da se sedaj skoraj ne pozna, kje je bila bolečina“.

4. „Jaz Mica M . . . . , S . . . . iz Smokuča v brezniški fari, sem bila stara 21 let, ko me je jelo hudo po glavi trgati in metati. Le ne-ktere jedí in prav malo sem smela vživati; enkrat cel teden nisem nič jedla, ne pila, ne spregovorila, pa sem vendar vse dobro čutila.

V takem revnem stanu preživim sedem let; kar mi bolezen konča še desna roka. V rami je ne morem vzdigniti, prsti se zakrivé v dlan, kakor bi pod njimi kaj držala. Tako skerčena roka se sključi v zapestji in se nagnje na laket proti komolcu. Pa tudi v komolci se skrči in postane trda, da morem le z levico kaj malega storiti, sicer pa jo noč in dan nosim na prsih.

Čez leto pa mi bolezen sključi še tri prste na levici, da si sirota nemorem kar nič pomagati; ne morem ne sama jesti in se ne oblačiti. V takem žalostnem stanu živim zopet sedem let. Slišim pa, kaj se godí na Brezjah, se izročim Bogu in Mariji ter grem 5. listopada 1863. leta doli k „Mariji Pomagaj“. Prosim pa Marijo najpred samo to, da bi jaz reva vsaj toliko ozdravela, da bi mogla gibati le še dva prsta na desnici, da bi si sama pomagala, kedar jem ali

kedar se napravljam, in da bi smela uživati vse jedi od kraja. Pristavim pa tudi, če je moji duši k zveličanju, da bi rada popolnem ozdravela. — Pri prvi sveti maši ne čutim nič posebnega; o darovanji pri drugi sveti maši pa se mi začne roka tresti in me nekoliko boleti, kar se godi do povzdigovanja. Po povzdigovanji se roka začneja sama od sebe potezati in razklepati med najhujšimi bolečinami, tako da mi slabo prihaja. Kar počí v komolci, roka se za pestjo in v komolci ob enem zravná ter omahne po životu in tudi se začne gibati. Pri tretji sveti maši sem že roko brez levice vzdignila in v naročji položila; pri zadnjem evangeliji te svete maše pa se čez sedem let zopet pokrižam z desno roko“.

5. 17. kimovca 1866. l. je pri „Mariji Pomagaj“ na Brezjah zadobila zdravje 10 let stara deklica Marica G . . . . iz Dobropolj, kar pripoveduje tako-le:

„Bolezen v udah sem imela,
Ki húdo je lomila mé,
Da mogla bodem še hoditi,
Zgubila že sem upanje.

* *

Je tednov osemnajst minulo,
Odrekle kar so mi noge,
Zelene trate in cvetice
Le žalost bile so za me.

Pa mati so me tolažili,
Da bom hodila še lahko,
V Boga naj trdno le zaupam,
Podelil mi še zdravje bo. —

Na božjo pot, na Brezje mile,
Mariji me obljubijo,
Da ona, zdravje je bolnikov,
Prigodbe mnogo kažejo.

Priserčno bila sem vesela,
Ko prišel je željeni čas,
Da sem na Brezje se peljala,
Premili vidila obraz.

Tù sem molila in prosila,
Mariji zročevala se,
Da tudi meni dá naj milost,
Ki drugim toliko je dajé.

In glej! že čutim moč prečudno,
Ki vtrja slabe mi nogé;
Pri materi vesela vstanem,
Veselja točive solzé. —

In bolj ko nekdam tekam zdrava,
Hoditi v cerkev mi je slast,
In vsaki dan za milost tako
Bogu, Mariji pojem čast“.

6. **Iz Mošenj**, 8. septembra. Kaj pravite k tem-le besedam: „Brezje je kakor loterija, tavžent jih stavi, pa komaj eden dobi. To je bilo govorjenje, katero sem slišal stoječ pred hišo, v kateri so imeli moške bokal vina na mizi. Zoper to in enako govorjenje rečem besede sv. Bernarda: „Spomni se, o preusmiljena devica Marija! še nikdar ni bilo slišati, da bi kdo zapušen bil, kdorkoli je pod tvojo obrambo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji prošnji pri Bogu priporočal“. To velja po vsem svetu, veljá po vsih božjih potih, veljá torej tudi na Brezjah. Kdor resničnosti tega v svojih revah ne najde, je tega sam vzrok in nihče drugi ne. Koliko jih je namreč, da prosijo, tudi na božje pota hodijo; toda serce je polno grehov in hudobij, ali če tega ni, pa vendar prošnje niso zadosti zaupljive in goreče, — imajo li ti pravico do Marijne oblube, ako se resnično poboljšati nočejo? In zopet, koliko jih je, da v trpljenji Bogu služijo, ktereга bi pa v sreči zapustili in z grehi žalili, — ali takim ni bolje zdaj terpeti, po smerti pa doseči zveličanje? Brezje torej ni „loterija“; pač pa je na Brezjah sveti kraj, ktereга si je Marija v novjšem času izvolila, da ondi uslišuje prošnje z revami in nadlogami obiskovanih. Na Brezjah

je čudodelna podoba „Marije Pomagaj“, od ktere mora slehern romar besede sv. Bernarda poterditi: „Še nikdar ni bilo slišati, da bi kdo zapušen bil, kdorkoli je pod tvojo obrambo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji prošnji pri Bogu priporočal“. To potrjujejo romarji iz vse Kranjske, iz Stajerskega, Koroškega, Goriškega, Horvaškega, Teržaškega, iz Istrije, katerih je slehern ponedeljek silo veliko, pa tudi med tednom vedno dovolj, ter se lahko reče: Brezje (če je dozdej ondi tudi le majhna cerkvica, če tudi ob nedeljah in praznikih, razun praznikov Matere božje, ni očitne službe božje) je zdaj naj bolj obiskovana Božja pot na Slovenskem. Veliki Šmaren popoldne je prišlo prav veliko romarjev, med kterimi jih je bilo blizu 16 iz Šmarce, homške fare pri Kamniku, kteri so bili seboj pripeljali 11 letno deklico Katro Jerebovo. Bolehati je ta začela pred trema leti; bila je slepa najprej 14 mescev samo na enem očesu, potem pa 20 tednov na obeh, da popolnoma nič ni vidila. Bila je zarad tega v ljubljanski bolnišnici, v kteri pa zdravja ni dobila — ampak ga je dobila še le na priprošnjo Matere Božje, h kteri je bila mati pribežala. Tej bolezni pa se je bila pridružila še druga in še huji. Kerč in božjast sta jo lomila

takó, da se je lansko leto o pustu vlegla, da celih 20 tednov ni postelje zapustila in da so jo morali v pogostnih hudih napadih vedno držati. Po preteku 20 tednov ji je toliko odleglo, da je zamogla iz postelje, pa samo, da se je po vseh štirih naprej plazila, ker sta ji kerč in božjast noge popolnoma spridla. Bili so ž njo pri gg. zdravnikih Vavpetiču v Kamniku, Ruprehtu v Prevojah in Pircu v Teržiču in izdali so starši za bolno več ko 100 gld., ali vse nič ni pomagalo. Sploh znani, umni in po vsej deželi mnogocenjeni gosp. Pirc je naravnost rekel: „Jest nisem Bog, jest se nič več ne zmenim — to so bile te zadnje zdravila — deklica ne bo ozdravela“. V takošnih okoliščinah starši gotovo od ljudi niso več imeli pomoči pričakovati. Na to se je letos po Veliki noči materi sanjalo, da je bila na Brezjah z bolno hčerko. Ko je bila v cerkvi, jo pride nekdo klicat, naj hitro gre, ker se romarji že odpeljejo, na kar mati zdihuje, in reče: Poglej Marija, jest morem iti in dekle še ne hodi, Marija, zdaj pa še ne — in deklica vstane in mati se zbudi. Ker je v sanjah glasno zdihovala, jo mož vpraša, kaj da je bilo, in ko mu sanje pripoveduje, je bilo tudi sklenjeno, pomoči iskati pri „Mariji Pomagaj“ na Brezjah.

Od tega časa je deklica pogostoma prašala, kdaj da na Brezje pojdejo. Odločen je bil veliki Šmaren, o katerega delopustu je bolnica z naj večim zaupanjem rekla: „Še necej ne hodim, jutri bom pa že!“ Zbralo se jih je bilo na ome-njeni praznik po duhovnem opraviilu blizo 16 romarjev, med kterimi je bila tudi teta bolnega dekleta. Mati sama prinese bolno hčerko na svojem naročju. Pri vozu skusi še trikrat, kako da je z nogami, ter jo vzdigne — pa ona ne more stati ne hoditi, tudi bergelj ni mogla ra-biti — ampak le po vseh štirih se je zamogla plaziti. Tako je šlo proti Brezjam, kamor so prišli popoldne ob petih. Tukaj vzamejo dekle z voza in jo nesejo v cerkev, kjer jo položijo na tla v kapeli sv. Antona nasproti kapele „Marije Pomagaj“. Ko zvečer ljudje nekoliko iz cerkve odidejo, se plazi deklica po vseh šterih k milostnemu oltarju. Ko hoče za oltarjem eno podobico poljubiti, jo strese in jo v hrbtu zaboli, da izklikne: „O jej!“ tako da bližnji mislijo, da jo je zopet božjast napadla, kar se je zgodilo skorej slehern dan — ali ona plazi zopet po vseh štirih dalje, da pride v sredo pred oltarjem, kjer se zamore na enkrat na kolena vzdigniti, tako da gre v drugič in tretjič na kolenih okoli

oltarja. To je bilo ob 10. uri zvečer. Ko pride zdaj neka žena in ji reče, da jo, če hoče, iz cerkve nese, odgovori: „bom sama šla“, in — deklica vstane, je v trenutku popolnoma zdrava, kar je tudi zdaj še, ter ima zdrave noge in je tudi božjast in kerč od tistega časa nista več napadla. To je ozdravljenje, katero je le čeznatorno mogoče. To spričujejo starši, Anton in Meta Jereb, spričuje vsa vas Šmarca, spričujejo vsi, kateri dekcle poznajo. Tudi gospod zdravnik kamniški, kateri je poklical ozdravljeno k sebi in jo je izpraševal, to očitno spričuje, ter je čudno ozdravljenje v dunajskem časniku „N. W. Blatt“ razglasil. Ko pridejo romarji v ponedeljek, to je 16. avgusta, s prečudno ozdravljenim dekletom domu, je vse skupaj hitelo in vsi so bili od veselja in ginjenja tako premagani, da se niso jokali samo ženske, ampak tudi mladenči in možje, in vsi potrjujejo s hvaležnim srcem besede sv. Bernarda: „Spomni se, o preusmiljena Devica Marija! še nikdar ni bilo slišati, da bi kdo zapuščen bil, kdorkoli je pod tvojo obrambo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji prošnji pri Bogu priporočal“. (Ponatisnjeno iz „Zgodnje Danice“ leta 1875.)

7. Z Brezij, 19. oktobra 1876. (Pomoč M. D. na Brezjah.) Da železnocestni vlak ne čaka, če je začel enkrat naprej derdrati, ko bi mu tudi s klobukom ali robcem pomignil, to je že marsikteri skusil, tako tudi Juri Bergant, 20letin mladeneč od sv. Tomaža selške fare, ko je bil s svojo materjo sv. Luka dan v Kranji. Uro časa je še imel, ko je iz Kranja šel na železniško postajo, da bi se odpeljal proti Loki. Z nekim znancem se nekoliko pomenkuje, čas hitro beži, in ne vé si kaj odgovoriti, kako da se je moglo zgoditi, med tem, da so mati prav prišli in se peljali proti domu, on pa vlak zamudil in je smel le gledati za njim. Ali človek obrača, Bog oberne. Bilo mi je zdaj, ko se vernem ptoti Kranju nazaj, reče mladeneč, kakor da bi mi nekaj reklo: „Pojdi k „Mariji Pomagaj“ na Brezje“, akoravno pri tej priložnosti na to še mislil nisem. Pomoči potreben, pa sem bil koj pripravljen brez ugovora to storiti. Ko tako po potu grem, me doide neki voznik, kateri me vzame na voz in me pelje do tje, kjer se pot od velike ceste do Podnarta zavije, od koder grem še tisti večer dalje do neke gostilne, in drugo jutro še le na Brezje.

Dragi čitatelj, vem, da si radoveden, kaj da je prav za prav s tem mladenčem, ki je z velikim veseljem po spovedi prejel presveto Rešnje Telo v zahvalo za prejeta dobroto. Da bi se torej tudi ti njegovega veselja vsaj nekoliko vdeležil in goreče častil Mater Božjo, „zdravje bolnikov“, naj ti on sam, kolikor se spominjam, s svojimi lastnimi besedami oznanuje Marijno pomoč. Pravi pa: „Bilo je lansko leto 12. decembra, ko sem služil v Knittelfeldu na Štajarskem za vertnarja, da me je stresnil opoldne hud mraz in sem zbolel tako, da se že drugi dan nisem več mogel ganiti. Nesli so me v bolnišnico, kjer sem ležal potem celih 7 mescev, da si sam v narmanjšem nisem nič mogel pomagati. Bolezen pa mi je bila stopila posebno v desno nogo in ko sem bil začel okoli velikega Šmarna vstajati, je bila vsa noga popolnoma terda, vsi udje in sklepi so bili otrpnjeni, da jih ni bilo mogoče ganiti in stopalo je bilo vključeno. Trije bolniški zdravniki so bili rekli, da noga bo tako ostala, ter so mi dali narediti primeren čevelj za pokvarjeno nogo in so mi djali vso v jeklene šine. V tem stanu sem bil zapustil bolnišnico z dvema bergljama, brez katerih tudi stopinje nisem mogel storiti.

Tako tedaj sem prišel 19. oktobra zjutraj na Brezje in sem stal v teh žalostnih okolišinah pred čudodelno podobo „Marije Pomagaj“, — kar me naenkrat nekaj strese, da mi je zašumelo po nogi tako, da sem mislil, da bom padel. Ali to je koj nehalo. Zdaj skusim s svojo nogo, kaj da je, in — oh veselje — mogoče mi je bilo nogo v spodnjem članku premikati. Ko grem na to iz cerkve, odvertam (odšravfam) šine, in noga, ktera mi je drugač vselej nazaj skočila, kadar sem bil to poprej skusil, je bila zdaj mirna. Ko sem bil prišel na Brezje in sem šel v cerkev, nisem bil v stanu tudi ene stopinje narediti brez bergelj, ali po tem dogodku precej mi je bilo mogoče brez taistih hoditi in tudi v kolenu se mi noga že nekoliko vdaja in upam, da bom popolnoma ozdravel. Šine pustim precej za spomin pri „Mariji Pomagaj“ in eno bergljo, pa tudi drugo hočem Materi Božji nazaj prinesiti, ako po Njeni priprošnji zadobim popolnoma zdravje“.

Tako tedaj je bil mladeneč Brezje zapustil v spoznanji, da je Marija „zdravje bolnikov“, in da človek obrača, Bog pa oberne. Da bi to smel kot resnico z dobro vestjo razglasiti, sem se obernil do č. g. Antona Jamnika, duhovnega

pomočnika v Selcih, kateri mi odpiše, da mu je mati bolnega fanta rekla, da fant poprej res ni mogel na noge stopiti, zdaj pa že po hiši hodi brez bergelj in da ima upanje, da bo sčasoma noga popolno ozdravela. Starši so tega zelo veseli in Bogu hvaležni za to veliko milost, kakor tudi fant sam, ki po materinem izreku vedno pravi, da tolike milosti ni vreden. Tudi sosedje pravijo, da je resnica, da je noga mnogo boljši memo poprej. In tako kličem iz dna serca: „Hvaljeno in češeno naj bo brezmadežno spočetje Marije Device, zdravje bolnikov in pomoč kristjanov“.

Tako „Zgodnja Danica“ l. 1876.

Toliko uslišanja na tem svetem kraju je očitno razglašenega. Koliko bridkih solzá pa je bilo tù že na skrivnem obrisanih in koliko žalostnih serc razveseljenih in vsakoršnjih dobrot in milosti zadobljenih, bi se moglo le zvediti, ako bi bilo mogoče, da bi vprašali vse, ki so bili že tukaj pri „Mariji Pomagaj“ in so k nji zaupljivo in pobožno molili.

Nekdo pripoveduje:

„Oblaki so mi dušo krili,
Nevihta vjela je sercé,
Hudobni viri v mé so lili,
Protilo mi je vse gorjé. —
V nesreči tej pa sem Devico
Priserčno prosil za pomoč,
Sem upal v blago Pomočnico,
Zvedrila da mi bode noč,
Na enkrat glej! se mi posveti,
Prečudna luč mi gré v sercé;
Zbeži mi strašno vse gorje.
Odkrije se mi v zarji zlati
Devicā mila, nje obraz,
In dano mi je prav spoznati
Premili njeni ta-le glas:
„Lej, hude vse ognjene strele
So bile v té obrneno,
Prestrašno bile te zadele,
Ti sterle vero, upanje.
Prosim nisem jaz nehala,
Da rešim te nesreče té,
Da milost božja, prisijala,
Ti v revno zopet bi sercé“.
In res mi dušo zdaj ogreva
Device mile rajski žar;
In serce moje ji prepeva
Hvaležno slavo v srčni dar“.

Drugi pripoveduje :

„Ves zbehan že in ves omamljen
Sem hodil vso nevarno pot,~
S pogledom milim pak izdramljen
In rešen bil sem grešnih zmot.
Mi zginile so grešne tveze,
Razderle se hudobne zveze,
In klil mi je, ko ne popred,
Otroške vere sladki cvet.
Rumeno solnce prisijalo
Mi lepo tako nikol' še ni,
Serce mi sladko je navdalo,
Znovilo mi je vse moči.
Zavest je prava se zbudila,
S prežlahtnim duhom me polnila.
Pomladni raj mi zdaj cveté,
Življenje novo v meni je“.

Molitev

svetega Germana, carigradskega patriarha,

k Mariji Devici,

kristjanov pomočnici.

O moja kraljica, Ti si moja edina tolažba, dana od samega Boga. Ti si nebeška rosa, ki ogenj mojega trpljenja gasi! Ti si luč moje duše, kedar jo temota pokrije! Ti si moja vodnica na poti tega življenja! Ti si moja luč v slabostih, Ti moje bogastvo v moji revščini, Ti si zdravilo mojih ran, Ti moja tolažba, kedar žalosti jokam! Ti si upanje mojega življenja! O! usliši tedaj moje prošnje, imej usmiljenje z menoj, kakoršno se spodobi materi božji, ktera ljudi tako neskončno ljubi! Zadobi mi, kar prosim, ker si naša branivka in naše veselje! Stori, da bodem vreden, kedaj tistega veselja deležen postati, ki ga Ti zdaj v nebesih uživaš! O stori, da v nebesa pridem!

O Marija, Ti si mogočna zadosti, da grešnike rešiš, in Ti ne potrebuješ, da bi se tebi kdo posebno priporočal, ker si Ti mati božja! Amen.

Molitev

k „Mariji Pomagaj“.

O Ti visoka nebeška kraljica in mati usmiljenja! Ti, ki se imenuješ „Marija Pomagaj“, glej me tukaj na kolenih pred tronom Tvoje milosti, kjer je na Tvojo prošnjo že toliko in toliko ljudi velike gnade sprejelo; kjer si Ti sprosila žalostnim tolažbo, potrebnim pomoč, malosrčnim potrjenje, bolnikom zdravje, grešnikom milostljivo odpuščanje grehov. O preblaga devica! ko bi Te pač jaz mogel ljubiti z ljubeznijo vsih tistih, kateri so Te na zemlji ljubili, kako bi jaz potem hotel Tvojega Božjega sina častiti in hvaliti! O, ko bi mogel noč in dan svoje roke k Tvojemu Božjemu sinu in k Tebi povzdigovati in zavoljo svojih grehov grenke solze pred Teboj točiti! Potem vem, o Marija, da bi mi Ti svoje mogočne priprosnje ne odrekla, in tudi Tvoj prelubi sin bi mojega potrtega serca ne zavrzel. Pa če mi ravno to ni mogoče, vendar močno zaupam, da bom na Tvojo prošnjo, o „Marija Pomagaj!“ rešen nadlog in težav, ktere težé mojo dušo in telo. Daj, o „Marija Pomagaj!“ da moje veliko trdno zaupanje ne bo osramoteno.

Spomni se, o mila Devica! da še ni bilo nikdar na svetu slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je s pravim zaupanjem pri Tebi pribežališča iskal! Sprosi tedaj tudi meni pri svojem sinu pomoč v moji potrebi, tolažbo v mojem trpljenji in mir in pokoj mojemu sercu. Amen.

